

บทอ่านที่ 1

1 พกษ 18:41-46

เอลียาห์ทูลกษัตริย์อาหับว่า “ขอเชิญเสด็จไปเสวยพระกระยาหารเถิด ข้าพเจ้าได้ยื่นเสียงฝนใหญ่กำลังมาแล้ว” กษัตริย์อาหับเสด็จไปเสวยพระกระยาหาร เอลียาห์ก็ขึ้นไปบนยอดเขาคาร์เมล ก้มลงกับพื้น ชพหน้าลงระหว่างเขาทั้งสอง แล้วสั่งผู้รับใช้ว่า “จงขึ้นไป มองทางทะเล” เขาก็ขึ้นไปมอง แล้วพูดว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลย” เอลียาห์สั่งให้เขากลับไปมองเจ็ดครั้ง ครั้งที่เจ็ด ผู้รับใช้แจ้งว่า “ข้าพเจ้าเห็นเมฆก้อนเล็ก ๆ เหมือนกับฝ่ามือคนกำลังลอยขึ้นจากทะเล” เอลียาห์สั่งเขาว่า “ไปทูลกษัตริย์อาหับให้ทรงเทียมราชรถและเสด็จลงไปก่อนที่จะทรงติดฝน” ทันใดนั้น ท้องฟ้าก็มีเมฆมืดครึ้ม ลมพัดแรงแล้วฝนก็ตกหนัก กษัตริย์อาหับเสด็จขึ้นราชรถกลับไปเมืองอิสเรเอล พระอานูภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาเหนือเอลียาห์ เขาดึงเสื้อขึ้นคาดสะเอวไว้ วิ่งนำหน้ากษัตริย์อาหับจนถึงเมืองอิสเรเอล

พระวรสาร

มธ 5:20-26

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสแก่บรรดาศิษย์ว่า

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ดีไปกว่าความชอบธรรมของบรรดาธรรมาจารย์และชาวฟาริสีแล้วท่านจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้เลย

ท่านได้ยินคำกล่าวแก่คนโบราณว่า อย่าฆ่าคน ผู้ใดฆ่าคนจะต้องขึ้นศาล แต่เรากล่าวแก่ท่านว่า ทุกคนที่โกรธเคืองพี่น้อง จะต้องขึ้นศาล ผู้ใดกล่าวแก่พี่น้องว่า ‘ไอ้โง่’ ผู้นั้นจะต้องขึ้นศาลสูง ผู้ใดกล่าวแก่พี่น้องว่า ‘ไอ้โง่บัดซบ’ ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงไฟนรก ดังนั้น ขณะที่ท่านนำเครื่องบูชาไปถวายยังพระแท่น ถ้าวรลิดได้ว่าพี่น้องของท่านมีข้อบาดหมางกับท่านแล้ว “จงวางเครื่องบูชาไว้หน้าพระแท่น กลับไปคืนดีกับพี่น้องเสียก่อน แล้วจึงค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา” จงคืนดีกับคู่ความของท่านขณะที่กำลังเดินทางไปศาลด้วยกัน มิฉะนั้น คู่ความจะมอบท่านแก่ผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบท่านให้ผู้คุม ซึ่งจะขังท่านในคุก เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากคุกไม่ได้ จนกว่าท่านจะชำระหนี้จนเศษสตางค์สุดท้าย”

การภาวนาและการจำศีลลดอาหารเป็นความศรัทธาสองอย่างที่ทำความทุกข์กัน... กษัตริย์ดาวิดสวดภาวนาและจำศีลลดอาหารสำหรับพระโอรสของพระองค์ (2 ซมอ 12:16) ...กลุ่มคริสตชนสมัยแรกสวดภาวนาและจำศีลลดอาหาร ก่อนส่งเปาโลและบารนาบัสไปประกาศข่าวดี (กจ 13:3)...พระเยซูเจ้าทรงภาวนาและจำศีลลดอาหารในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน (ลก 4:2)...จงทบทวนว่าเราได้สวดภาวนาและจำศีลลดอาหารครั้งสุดท้าย นานเท่าไรมาแล้ว?

วันที่ 14 มิถุนายน 2555

มธ 5.20-26

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ช่วยชายคนหนึ่ง ขึ้นรถขึ้นจากหล่มโคลนบนถนน ระหว่างที่เราพักเหนื่อย เขาแบ่งปันถึงความภูมิใจในน้องชายคนเล็กของเขา ตอนนี้น้องชายเป็นเจ้าขององค์การกุศลแห่งหนึ่ง แต่ไม่นาน ใบหน้าที่มีความสุขของเขาก็เปลี่ยนเป็นเศร้าสลดเมื่อเขาเล่าถึงรายละเอียดของวันรับปริญญา เมื่อเขาไปแสดงความยินดีกับน้องชาย “น้องชายกลับชกผมเข้าที่หน้าผม จนล้มลงกับพื้น ฟันหัก 2 ซี่”

น้องชายพูดว่า “พี่สมควรถูกต้องแล้ว เพราะพี่ทิ้งผมไปขณะที่ผมกำลังลำบาก”

น้องชายคนนั้นดูเป็นคนเคร่งศีลธรรม แต่เขาแสดงความโกรธแค้น ไม่ให้อภัยคนอื่น มันจะก่อความทุกข์แก่เขาและคนอื่น หลายครั้งเราสร้างความทุกข์ด้วยคำพูดและการกระทำซึ่งแสดงความ “เขลา” ของเรา เราอาจจะมีบุคลิกภาพที่ขัดแย้งในตัวเอง เรารู้ดีว่า ความโกรธนำมาซึ่งความเสียหายแก่ชีวิตของเราและของคนอื่นมากแค่ไหน

พระวรสารวันนี้เตือนเราว่า เราไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยในของถวายของเราได้ ถ้าเรารู้สึกไม่พอใจตลอดเวลา สร้างความยุติธรรมต่อพี่น้อง. อีกประการหนึ่ง เรายังอยู่ในสภาพเดียวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่อยากรู้จักพระเจ้า แต่วางแผนที่จะประหารชีวิตพระเยซูเจ้า พระบุตรของพระเจ้า เพราะพวกเขาอิจฉาและไม่พอใจพระเยซูเจ้า

ของขวัญที่ดีที่สุดที่เราสามารถถวายพระเจ้า คือ การเชื่อเชิญทุกคนให้คืนดีกับศัตรู หุุดแก้แค้นคนที่ทำร้าย ระวางนะ ความโกรธเป็นอาวุธที่ทำให้ตายได้ แต่การคืนดีคือกุญแจไขสู่ความสงบใจ